

En zoo was de barones onverstoorbaar en geruischloos door het hooge huis gegaan en had zij van Rupelmonde alleen gelaten met zichzelf, op het eenzame tuinterras, waar de schaduwen donkerder werden om het licht der schemerlamp, — toen laat nog in den avond een wonderlijke bel den secretaris opwekte uit zijn somber gepeins.

De knecht komt, betreedt het plaveisel. „Meneer, daar is nog laat bezoek, een wonderlijk klein mannetje, hij zegt, dat hij Cardozo heet uit Schelingshaven en dat hij hoogst belangrijk nieuws meebrengt voor u.” —

Van Rupelmonde springt op: „Eindelijk, toch eindelijk de schaal!” zoo roept hij uit, en dan laat hij de luchters ontsteken in de porceleinkamer, en hij laat behoedzaam de deuren sluiten en binnen komt Cardozo, een klein zwart Joodje, springerig en onderdanig en dadelijk druk. —

„Meneer, vergeeft mij het late uur, maar ik moest vanavond in Loftinge zijn — en ik wist u een genoegen te doen. — Dat was een geschiedenis met die acquisitie! Ja het heeft lang geduurd, het heeft veel voeten in de aarde gehad, meneer was weinig fortuinlijk. Maar ik dacht zoo, het is vandaag een bijzondere dag, ik hoorde van de bruiloft, van meneer's dochter en ik dacht.. een kleine bruiloftsgave voor papa, dat was geen gek idee.”

Cardozo gaat zitten behoedzaam op een van de lage zetelen, en hij opent een omslachtige kartonnen doos, met vele touwen en zegelen, en in die doos een wattige weelde van vloepapieren, en eindelijk daar komt het blanke blauw-dooraderde brooze lichaam van den wonderlijk geteekende porceleinen schaal. — Cardozo wendt hem omhoog, hij laat hem spiegelen in het alzijdig licht, hij reikt hem van Rupelmonde in de bevende handen, totdat die hem zachtjes laat neerklikken op een der kleine tafelen.

„Meneer Cardozo,” begint van Rupelmonde dan, verbijsterd en verbouwereerd door deze plotselinge gebeurtenis, „meneer Cardozo, u komt me gelukkig maken. U weet, het was het laatste het was het eenige, wat er aan mijn verzameling ontbrak.”

„Ja zeker, ja zeker” beijvert Cardozo zich, „ik heb het gezien, genoteerd in het handboek van de British Association. Meneer zal me wel ten goede houden, dat ik er al over geschreven heb — om het vermeld te krijgen, dat het volledig is. Meneer heeft nu de beroemdste verzameling van de heele wereld!” —

Dan stijgt de wijn, en de heel den dag opgekropte ergernis en ellende naar van Rupelmonde's hoofd. — Cardozo, klein, bewegelijk, serviel, weet niet wat hij denken moet. Hij vraagt zich af of zijn client waanzinnig is geworden, want van Rupelmonde breekt los, opeens, met een woedende stem:

„Nu ben ik beroemd, meneer Cardozo, nu ben ik de kranigste verzamelaar van de heele wereld. Nu heb ik bereikt, nu heb ik alles bereikt, de roem en de grootheid van Loftinge, en een welvarend fatsoenlijk huwelijk voor mijn dochter, en een ongeschonden, on-ge-schon-den porceleinkast. U hebt gelijk,